

Jak vznikla slavnost Těla a Krve Páně

Bylo to v roce 1202. V jednom belgickém klášteře žila mezi řeholicemi devítiletá Juliana, jejíž rodiče zemřeli. Sestry ji vzaly k sobě, protože neměla na světě nikoho. Malá Juliana se brzy naučila pomáhat sestře Sapiencii, která se starala v klášterním hospodářství o dobytek. Juliana byla velmi zvědavá. Naučila se číst a psát, a to i latinsky. O všem, co četla, vypravovala svým „přátelům“ – domácím zvířatům. Zpívala jim také žalmy, které se naučila nazpaměť. Když měla trochu času, šla do knihovny a četla si ve starých spisech. Měla vynikající paměť. Lidé ji často viděli, jak sedí navečer u studny. To překládala do vlámštiny latinské texty, které znala nazpaměť, dětem i dospělým, kteří se kolem ní shromáždili. Nejrady ze všeho měla klášterní kostel. Když uslyšela poprvé, že Ježíš je přítomen mezi námi v podobě chleba, hluboce ji to oslovilo. Od té doby trávila mnoho času v kostele před svatostánkem.

Tak běžely týdny, měsíce i roky. Ve čtrnácti letech vstoupila Juliana do kláštera. V jejím životě se nic nezměnilo. Zůstala u dobytka, mluvila s ním latinsky, a často navštěvovala Ježíše ve svatostánku. Každý den, kdy přijímala Tělo Pána Ježíše (tenkrát to nebylo tak běžné jako dnes) byl pro ni velkým svátkem.

Jednoho dne Juliana uviděla v kostele před svými očima zvláštní obraz: měsíc v úplňku a na něm tmavou skvrnu. Přemýšlela, co má ten obraz znamenat. Viděla ho mnohokrát, stále častěji. Po mnoha modlitbách jí Bůh vnukl toto poznání: Mezi svátky církevního roku chybí svátek Boží přítomnosti v podobě chleba a vína!

Svůj „objev“ by byla ráda hned rozhlásila všem lidem, avšak nechala si ho pro sebe. Věděla, že by se jí vysmáli, vždyť je už tolik svátků! O svém zážitku vyprávěla pouze jedné přítelkyni a svému zpovědníkovi.

Když měla Juliana 37 roků, stala se převorkou kláštera. Bylo to v roce 1230. Teprve nyní vyprávěla všem o měsíci se skvrnou, který viděla. Řekla, že Bůh si přeje svátek Božího Těla. Všichni se jí smáli, ale Juliana své přesvědčení nezměnila a myšlenku na nový svátek neopustila. Zajímavé je, že to nezapomněli ani její odpůrci. Měšťané v Lutychu se proti zavedení této slavnosti postavili, protože to pro lid znamenalo další den volna. Juliana musela dokonce opustit svůj konvent, putovala od kláštera ke klášteru a nakonec zůstala v jednom klášteře cisterciacek.

V roce 1246 se v Lutychu poprvé slavila slavnost Božího Těla. Juliana se ho nemohla účastnit, ale byla šťastná. Krátce před smrtí Juliana už nemohla polykat a přijímat Eucharistii. Sestry jí navrhly, že kněz přinese hostii, aby se na ni mohla alespoň dívat. Nejdříve se bránila, aby Pán celého světa musel jít k ní, když ona nemůže jít k němu. Ale nakonec svolila, a tak se mohla v okamžiku své smrti dívat na Pána Ježíše v Eucharistii. Bylo to v roce 1258.

Zanedlouho poté byl arcijáhen z Lutychu zvolen papežem a přijal jméno Urban IV. Znal Julianu, v Lutychu byl jejím zpovědníkem a věděl, co se tam událo. Nyní jako papež ustanovil slavnost Božího Těla (Těla a Krve Páně) pro celou církev. Bylo to roku v roce 1264. Urban IV. tuto slavnost vyhlásil i pod vlivem události, která se stala o rok dříve v italské Bolseně – eucharistický zázrak kněze Petra pocházejícího z Prahy.

Bohoslužebné a modlitební texty ke slavnosti Božího těla sestavil na papežovo přání svatý Tomáš Akvinský. Jeho hymny opěvující Eucharistii zpíváme dodnes (např. Sione, chval Spasitele; Chvalte, ústa; Vroucně se ti klaním aj.).

Marie Špačková pro Katechetický věstník č. 10/1995-96

© Biskupství brněnské